

Mygdal dets Henvisning til Fællesudvalg, som den 3die April 1905 afgav Beretning, hvori oplystes, at Justitsministeren i Fællesudvalget havde angivet som sin Hensigt at søge Lovforslaget fremmet i næste Rigsdagssamling.

I Rigsdagssamlingen 1905—06 fremsatte Justitsministeren den 3die Oktober 1905 Lovforslaget i Landstinget i den Skikkelse, hvori det senest var vedtaget af Landstinget, men med udtrykkelig Bemærkning, at den valgte Skikkelse udelukkende var anvendt, for at Lovforslaget om muligt kunde naa noget hurtigere gennem Landstinget end i den foregaaende Samling. Efter 1ste Behandling den 13de Oktober 1905 blev Lovforslaget uden Henvisning til Udvalg ved 3die Behandling den 20de Oktober 1905 vedtaget uforandret.

I Folketinget, hvor det kom til Behandling den 6te November 1905 og ej heller blev henvist til Udvalg, blev det ved 3die Behandling den 13de November 1905 vedtaget i den Skikkelse, hvori det senest var vedtaget af Folketinget. Efterat Lovforslaget den 15de November 1905 og den 17de November 1905 ved eneste Behandling henholdsvis i Landstinget og Folketinget var vedtaget i afvigende Skikkelser, blev det paa Forslag af *Sveistrup* henvist til et Fællesudvalg, som den 5te April 1906 afgav Beretning. Af denne fremgaar det, at der i Fællesudvalget var Enighed om, at „det vilde være uden Udsigt til Resultat at forhandle videre.“

Naar der saaledes i Fællesudvalget var Enighed om, at det vilde være uden Udsigt til Resultat at forhandle videre, stemmer dette ganske med Justitsministeriets Opfattelse af Sagens Gang igennem de fem Rigsdagssamlinger, hvori Proceskommissionens Forslag har været til Behandling paa Rigsdagen.

Det maatte da blive Justitsministeriets Opgave at tilvejebringe et nyt Forhandlingsgrundlag, der baade kunde opfylde Grundlovens Krav til Beskaffenheden af en Retsplejereform og kunde vinde Udsigt til Gennemførelse derved, at der toges et rimeligt Hensyn til de under Forhandlingerne saavel i Tingene som i Udvalgene fremkomne afvigende Anskuelser og til den stærke Understrøm af Betænkelighed ved den af Proceskommissionens Forslag flydende Udgiftsforøgelse saavel for Statskassen som for de procesførende Parter. Det maatte derhos efter Justitsministeriets Skøn ogsaa fremme Udsigterne til Gennemførelse, naar Forslaget i saa stort et Omfang som muligt søgte at tage Hensyn

til det Befolkningen gennem saa lange Tider tilvante, og til ikke at paaføre den større Ulempe end absolut nødvendigt i Henseende til Tidsspilde og personlig Ulejlighed.

Med disse Hensyn for Øje er nærværende Lovforslag udarbejdet i den Forvisning, at, om det maatte blive vedtaget, vilde derved være tilvejebragt en Retspleje, hvorunder Befolkningen vilde kunne leve med saa stor Tryghed og Tillid, som overhovedet mulig.

Grundloven paabyder som allerede foran nævnt en Reform af Retsplejen (Grundlovens § 74), hvorved Offentlighed og Mundtlighed saavidt muligt gennemføres ved hele Retsplejen, og at Nævninger skulle indføres i Misgerningssager og i Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser. Tillige indeholder Grundlovens § 71, at Retsplejen bliver at adskille fra Forvaltningen efter de Regler, der fastsættes ved Lov.

Proceskommissionens Forslag søgte at opfylde begge disse Løfteparagrafer under ét, men tog netop derved et Udgangspunkt, som af sig selv ved Indførelse af en stor Mængde nye Embeds- og Bestillingsmænd medførte stærkt forøgede Udgifter og en betydeligt forøget Ulejlighed for Befolkningen derved, at denne i mange Tilfælde fik væsentligt større Afstand fra Embedskontorerne og Tingstederne end nu, hvorhos denne Ordning ganske af sig selv maatte paa en Række af andre Punkter lede til forøgede Udgifter og forøget Ulejlighed.

Det foreliggende Lovforslag gaar alene ud paa nu at indføre den i Grundloven foreskrevne Reform af Retsplejen — idet den dog paa forskellige Punkter og navnlig i Henseende til Omraadet for Nævnings Medvirkning i Retsplejen gaar betydeligt videre, end Grundloven kræver — men foreslaar Retsplejereformen indført paa en saadan Maade, at en Adskillelse af Retspleje og Forvaltning naarsomhelst med Lethed vil kunne foretages. Herved opnaas det, at man, indtil saadan Adskillelse finder Sted, kan bibeholde den bestaaende og for Befolkningen tilvante Inddeling af Underretskredsene og de nuværende Tingsteder og Retskontorer og undgaar den betydelige Forøgelse af Antallet af Embeds- og Bestillingsmænd, idet den nuværende Forening af Underdommer- og Underørighedsemployererne bibeholdes, indtil bemeldte Adskillelse finder Sted. Dette betyder en stor Formindskelse af Udgifterne ved Reformen og af Ulemperne for Befolkningen.